

Hjem. Det, man egentlig har taget Sigte paa at ramme, er virkelige Formueanbringelser, dels i Kunstsamlinger og dels i Smykker, idet det med den fornødne Kunstforstand meget vel kan være lige saa rentabelt at anbringe sin Formue paa denne Maade som at anbringe den i en Sparekasse. Da man imidlertid har ment, at det var vanskeligt at udsondre disse bestemte Kategorier og ramme dem ved en Beskatning, har man tænkt, at man i Praxis vilde naa det samme ved at sige, at: Møbler, Husgeraad o. s. v. indtil en Værdi af 15,000 Kr. henregnes ikke til skattepligtig Formue. Jeg tror, det er Udvalgets Mening, at Bestemmelsen skal forstås saadan, at det kun er den Værdi, der overstiger 15,000 Kr., der er at betragte som skattepligtig. Ændringsforslaget under Nr. 40 er en Følge af Nr. 39. Hvis man vil spørge, paa hvad Vis man vil finde disse Værdier, da det vil være vanskeligt at ansætte dem, maa Svaret blive, at de maa findes paa samme Vis som angivet med Hensyn til de Genstande, som ere nævnte i § 14. Der staar nemlig, at „andre Løsøre genstande ansættes efter deres Salgsværdi“. Det samme maa formentlig gælde for denne Bestemmelse.

Ændringsforslag Nr. 41 maa ses i Sammenhold og bedømmes sammen med Nr. 25 til § 7. Nr. 42 er en Nedsættelse af Skatteraadenes Honorarer, som fra vor Side blev antydet ved første Behandling. Det er ingenlunde Flertallets Opfattelse, at disse Honorarer i og for sig ere særlig flotte, men man har ment, det var forsvareligt at gaa til denne Nedsættelse paa 200 Kr., saavel for Formændenes som for Medlemmernes Vedkommende, og det er, som jeg har tilladt mig at skrive i Betænkningen, Flertallets Forventning, at den her foreslaaede Nedsættelse maa være til nogen Vejledning, saavel for Regering som Rigsdag, naar man senere kommer til at staa overfor honorarlønnede Stillinger.

Ændringsforslag Nr. 43 gaar ud paa en Fremrykning af Tidspunktet for Forfattelse af Mandtalslisterne til Imødekommelse af den Henvendelse, der er sket navnlig fra Ligningskommissionerne i Byerne. Af dette Ændringsforslag følger en hel Række andre, som jeg kan undlade at nævne. Da vi have rykket Fristen for Selvangivelser frem fra 15. Februar til 1. Februar, følger deraf, at forskellige andre Frister saavel for Mandtalslisteres Udarbejdelse som for Skattepaaligningen og forskelligt andet har maattet rykkes frem, og denne Række Bestemmelser er en Følge

deraf. Nr. 45 tager Sigte paa at bringe denne Lov i Overensstemmelse med Bestemmelser, der findes i kommunale Skatteregler, og Nr. 46 er en Følge af tidligere Ændringsforslag. Jeg gaar frem til Nr. 57, som foreslaar, at den Bestemmelse ugaar, at forskellige Bekendtgørelser skulle ske paa Kirkestævne. Det foreslaas i Stedet at sætte: „paa den i Kommunen brugelige Maade“. Ændringsforslag Nr. 60 bestemmer, at Selvangivelser skulle være behørig underskrevne, og Nr. 61 er en Følge af andre Ændringsforslag. Nr. 62 indfører den nye Bestemmelse, at Selvangivelse fra skattepligtige Selskaber og Foreninger skulle være vedlagte med Regnskab. Nr. 63 er en Klargørelse af en gældende Bestemmelse, og Nr. 64 og 65 ere en Følge af tidligere Forslag.

Nr. 66 fastslaar Ret for enhver til at klage over en andens Ansættelse, altsaa over, at en anden er ansat for lavt. Det er en naturlig Ret, som jeg vist ikke behøver at anbefale. Nr. 69 giver Ligningsmyndighedernes Mindretal Ret til at blive repræsenterede, hvor Ansættelserne blive drøftede, idet man har gjort opmærksom paa, at det meget godt kunde hænde, at det, der fremtraadte som Resultat af Ligningsmyndighedernes Beslutninger, kun var Udtryk for et Flertal, medens et Mindretal kunde have ret afvigende Anskuelse, ikke blot om de enkelte Ansættelser, men navnlig om de Principper, hvorefter Ansættelserne vare skete, og man har derfor ved dette Ændringsforslag søgt at give disse Adkomst til at blive repræsenterede ved den Forhandling, der finder Sted mellem Skatteraadene og Ligningsmyndighederne. Skatteraadene kunne for øvrigt nu nok indhente Oplysninger ogsaa om Mindretallets Opfattelse, men Ændringsforslaget kan i hvert Tilfælde kun bidrage til at faa frem det, man egentlig paa dette Punkt ønsker at faa frem. Ændringsforslag Nr. 70 gaar ud paa, at Skatteraadene ingen Pligt skulle have til at tage en Selvangivelse til Følge. Eftersom Loven nu er affattet, tages en Selvangivelse uden videre til Følge, naar den ikke findes at være for lav. Det er imidlertid hændt, at en Selvangivelse har været saa splittergal, at den angav som Nettoindtægt, hvad der i Virkeligheden var en Bruttoindtægt, og derfor er det rimeligt, at Ligningsmyndigheden, hvor den staaar overfor saadanne faktisk urigtige Selvangivelser, hvad enten det er til den ene eller til den anden Side, ikke har Pligt til at antage dem, men Ret til det.